Η ένωσή μας με τον Θεό (Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 1 Ιουνίου, 2016

Ὁ Θεὸς εἶναι φῶς, καὶ δίνει τὴ λαμπρότητά Του σ΄ ἐκείνους πού καθαρίζουν τὴ σβησμένη λαμπάδα τῆς ψυχῆς τους κι’ ἑνώνονται μὲ τὸ «Θεῖον πῦρ».

Θαῦμα παράδοξο! Ὁ ἄνθρωπος νὰ ἑνώνεται μὲ τὸν Θεό ὄχι μόνο πνευματικά, ἀλλά καὶ σωματικά. Ἄνθρωπος καὶ Θεὸς νὰ γίνονται ἕνα, ὅπως ἕνα εἶναι καὶ τὸ ζωντανὸ ἀνθρώπινο σῶμα μὲ τὴν ψυχή. Μὲ τὴν ἕνωση αὐτή ὁ ἄνθρωπος γίνεται «κατὰ χάριν Θεός», ὅπως λέει ὁ ψαλμωδὸς Δαβίδ: «*Ἐγώ εἶπα, θεοὶ ἐστε καὶ υἱοί Ὑψίστου πάντες*».

Ὁ Χριστὸς βεβαίωσε: «*Ὁ μένων ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν. Ἐὰν μή τις μείνῃ ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα καὶ ἐξηράνθη, καὶ συνάγουσιν αὐτὸν καὶ εἰς τὸ πῦρ βάλλουσι. Μείνατε ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν ὑμῖν*».

Πῶς ὅμως μένουμε ἐμεῖς στὸν Χριστὸ κι’ Αὐτός σέ μᾶς;

Τὴν ἀπάντηση μᾶς τὴν ἔδωσε ὁ Ἴδιος, ὅταν, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ πάθος Του, προσευχήθηκε στὸν Πατέρα: «*Σύ, πάτερ, ἐν ἐμοί κἀγώ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοί ἐν ἡμῖν ὦσιν…κἀγώ τὴν δόξαν ἥν δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, ἵνα ὦσιν ἓν καθὼς ἡμεῖς ἓν ἐσμέν, ἐγώ ἐν αὐτοῖς καί σύ ἐν ἐμοί, ἵνα ὦσιν τετελειωμένοι εἰς ἕν…*».

Ἀλλά καί στούς μαθητές Του μέ σαφήνεια εἶπε: «*Πιστεύετέ μοι ὅτι ἐγώ ἐν τῷ πατρί καί ὁ πατήρ ἐν ἐμοί … ἐγώ ἐν τῷ πατρί μου καί ὑμεῖς ἐν ἐμοί κἀγώ ἐν ὑμῖν*».

Ἐναργέστατα εἶναι τὰ θεϊκὰ κι’ ἀλάθητα λόγια τοῦ Κυρίου.

Ὅπως ὁ Πατέρας εἶναι ἑνωμένος μὲ τὸν Υἱό Του, ἔτσι κι’ ἐμεῖς εἴμαστε ἑνωμένοι μὲ τὸν Θεό. Καὶ ὅπως ὁ Πατέρας μένει «*κατὰ φύσιν ἐν τῷ Υἱῷ*», ἔτσι καὶ ὅσοι πίστεψαν στὸν Χριστὸ καὶ ἀναγεννήθηκαν «διὰ Πνεύματος Ἁγίου», μένουν «κατὰ χάριν ἐν τῷ Θεῷ» καὶ ὁ Θεὸς μένει σ’ αὐτούς ὡς «κατὰ χάριν υἱούς» Του.

Τί θαυμαστή, θεανθρώπινη ἕνωση!

Ἡ ἕνωση ὅμως Πατέρα καὶ Υἱοῦ δὲν εἶναι παρὰ ἕνωση ἄπειρης καὶ ἄφατης ἀγάπης. Καὶ ἡ ἀγαπη τοῦ Υἱοῦ πρός τόν Πατέρα φανερώνεται μὲ τὴν «ἐν ἄκρᾳ ταπεινώσῃ»

ἄρνηση τοῦ θελήματός Του καὶ τὴν ἐκπλήρωση τοῦ θελήματος τοῦ πατρός.

Αὐτό ἀκριβῶς χαρακτηρίζει πρωταρχικὰ τὴν Θεία Ἕνωση.

Αὐτό ὅμως πρέπει νὰ χαρακτηρίζει καὶ τὴ δική μας ἀγαπητική ἕνωση μὲ τὸν Χριστό, γιὰ νὰ εἶναι γνήσια: **ἡ ταπεινή ἐκπλήρωση τοῦ ἁγίου θελήματός Του, δηλαδή ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν Του**. Τό εἶπε ὁ ἴδιος: «*Ἐάν ἀγαπᾶτε με, τά ἐντολάς τάς ἐμάς τηρήσατε... Ὁ ἔχων τάς ἐντολάς μου καί τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνος ἐστὶν ὁ ἀγαπῶν με... Ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τόν λόγον μου τηρήσει, καί ὁ Πατήρ μου ἀγαπήσῃ αὐτόν, καί πρός αὐτόν ἐλευσόμεθα καί μονήν παρ' αὐτῷ ποιήσωμεν*».

Ὁ Θεός ἔρχεται καί «*ποιεῖ μονήν παρ' ἡμῖν*», -μέ ἄλλα λόγια: **ἑνώνεται μαζί μας-μόνον ἄν Τόν ἀγαπᾶμε ἔμπρακτα, τηρώντας τό νόμο Του**. Τότε ζοῦμε τήν παρουσία Του μέσα μας. Τότε πραγματοποιεῖται ὁ λόγος Του: «*Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντός ὑμῶν ἐστι*». Τότε προγευόμαστε τή μυστική καί ἀπερίγραπτη γλυκύτητα τῆς βασιλείας Του, τήν ἄρρητη ἀπό τό φθαρτό σῶμα. Γιατί, ὅπως βεβαιώνει ὁ ἴδιος, «*οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι 'Κύριε, Κύριε' εἰσελεύσεται εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τό θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς*».

Μέ ὅλα ὅσα εἴπαμε ὡς τώρα, δείξαμε τόν **ἕνα τρόπο ἑνώσεώς μας μέ τόν Θεό: τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν Του**. Ὑπάρχει ὅμως καί ἄλλος, παράλληλος, πού συμπληρώνει καί ἐνισχύει τόν πρῶτο. Αὐτός εἶναι ἡ **συχνή συμμετοχή μας στό μυστικό δεῖπνο Του, ἡ μετάληψη τῶν ἀχράντων μυστηρίων Του**.

Ὁ Ἴδιος ὁ Χριστός πάλι εἶπε: «*Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα, ἐν ἐμοί μένει κἀγώ ἐν αὐτῷ... Ἐγώ εἰμί ὁ ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ἐάν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζήσει εἰς τόν αἰώνα... Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἔχει ζωήν αἰώνιον, κἀγώ ἀναστήσω αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρα*».

Γιά νά εἴμαστε λοιπόν ἑνωμένοι μέ τόν Κύριο καί νά ἔχουμε ζωή αἰώνια, πρέπει νά κοινωνοῦμε συχνά τό Σῶμα καί τό Αἷμα Ἐκείνου, πού εἶναι ἡ Πηγή τῆς ζωῆς. Ἀλλιῶς, ὄχι μόνον εἴμαστε χωρισμένοι ἀπ' Αὐτόν, ἀλλά καί νεκροί: «*Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐάν μή φάγητε τήν σάρκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί πίητε Αὐτοῦ τό αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωήν ἐν ἑαυτοῖς*».

Ἄς προσέξουμε ὅμως, **νά μήν κοινωνοῦμε χωρίς βαθειά μετάνοια, συντριβή καρδιᾶς, καθαρή ζωή καί πνευματική προετοιμασία, γιατί τότε ἡ Θεία Κοινωνία ὄχι μόνο δέν συντελεῖ στήν ἕνωσή μας μέ τόν Χριστό, ἀλλά, ἀντίθετα, μᾶς καταδικάζει καί μᾶς κατακαίει.** «*Ὁ γάρ ἐσθίων καί πίνων ἀναξίως*», λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «*κρίμα ἑαυτῷ ἐσθίει καί πίνει*». Γι' αὐτό «*δοκιμαζέτω ἄνθρωπος ἑαυτόν, καί οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καί ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω*».

Ἂς φυλάξουμε λοιπὸν μὲ προθυμία καὶ ἐπιμέλεια τὶς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ, καί ἄς προσερχόμαστε μέ συναίσθηση καί ἀκατάκριτη συνείδηση στά πανάγια μυστήριά Του, γιά νά ἑνωθοῦμε μαζί Του· γιά νά κληρονομήσουμε τήν αἰώνια βασιλεία Του· γιά νά μήν ὑποστοῦμε στήν παρούσα ζωή ὅ,τι λέει ὁ Τίμιος Πρόδρομος: «*Ὁ ἀπειθῶν τῷ Υἱῷ οὐκ ὄψεται ζωήν, ἀλλ᾽ ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ μένει ἐπ᾽ αὐτόν*». Γιά νά μήν ἀκούσουμε στήν ἄλλη ζωή τόν φοβερό λόγο τοῦ Κυρίου: «*Ἀπέλθετε ἀπ᾽ ἐμοῦ... Οὐκ οἶδα ὑμᾶς!...*». Γιά νά δεχθοῦμε, τέλος, τήν πανευφρόσυνη πρόσκληση: «*Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός μου, κληρονομήσατε τήν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπό καταβολῆς κόσμου*».

(“ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ ΠΑΤΕΡΙΚΗΣ ΣΟΦΙΑΣ”, Πνευματικά κεφάλαια βασισμένα σέ κείμενα τοῦ ὁσίου Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου, ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ)

(Πηγή ηλ. κειμένου: imaik.gr)